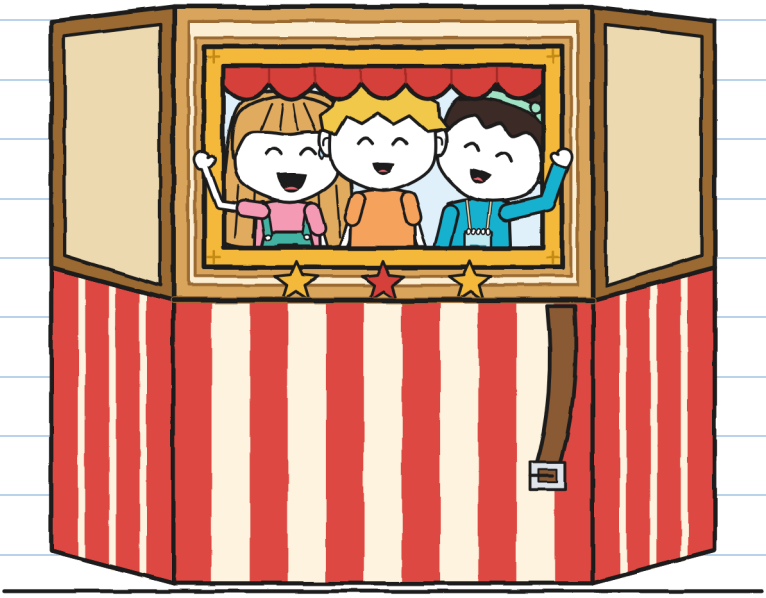
GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI · 6

Một chỗ cho ba

LinguAula

(cuốn sổ của Guni)

CỠ M
Trình độ trung cấp · 9+

GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI · 6
Một chỗ cho ba

Lời và tranh: LinguAula

CỠ M · Trình độ trung cấp · 9+

Bản tiếng Việt: LinguAula

Xuất bản lần đầu: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

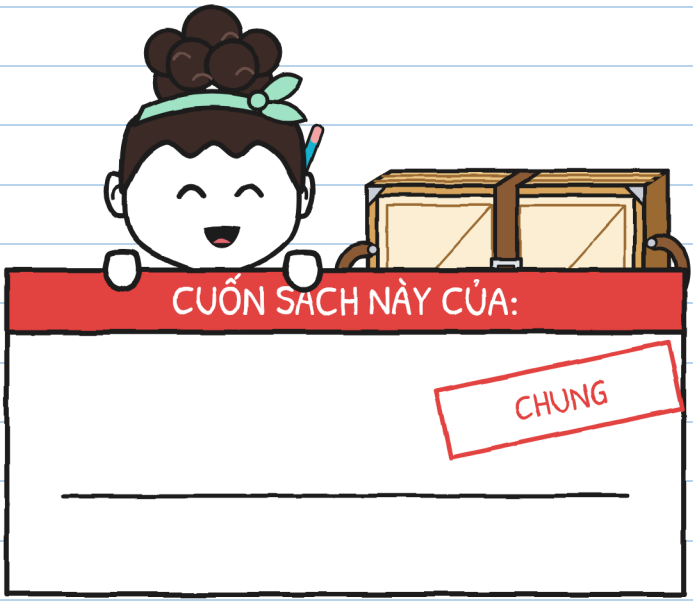
Được photocopy tự do, dùng cho lớp học và cho gia đình.

Tập thứ sáu của bộ truyện. Các tập trước: "Gói hàng này cắn", "Không mở trước tiếng sấm", "Làm ơn trả lại", "Ở đây thì không, Mẩu!" và "Một chiếc bánh cho hai".

LinguAula

Luyện tập từng chương tại linguaula.com

Ba người khiêng. Tớ chọn tay cầm. —J.

Chung. Bọn tớ vừa. —J.

Nếu bạn nhặt được, hãy trả lại khi đã gấp.

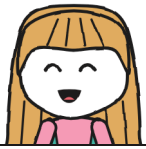
CHỈ TRONG TRUYỆN

Con dấu này đánh dấu những gì chỉ xảy ra trong truyện. Rồng thật không tồn tại. Gói hàng không tự bay trở về. Còn với một lần khiêng chuyển thật, hãy xem trang 76. —J.

AI LÀ AI

Guni. Đo bằng xăng-ti-mét. Tuần này cậu ấy còn đếm thêm một thứ khác.

Julita. Biết đường. Giải thích đường thì lại là chuyện khác.

Noa. Là bạn của Julita từ trước. Đo bằng bước chân: lúc nào cũng mang theo bên mình.

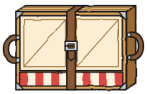
Irene. Phụ trách xưởng kịch. Không nói đi lối nào: chỉ nói "dừng".

Tonio. Của CHỚP và của cửa hàng. Bấm giờ mà không bình luận. Gần như vậy.

Mara. Cho mượn gói hàng. Nhưng không chịu buông cái hộp.

Số 6. Một sân khấu vừa trong một cái hộp. Nếu không ai giữ dây đai, nó tự mở ra ở bất cứ đâu nó thích.

R. Người gửi. Lần này để lại một dòng trong bảng kiểm kê.

SỔ GIAO HÀNG 6
của Guni

CHUNG.

Cuốn sổ 5 hết với hai cây kim trên mặt một chiếc đồng hồ. Cuốn này màu cam, như quả quýt. Nó cũng có con dấu của cửa hàng.

Ở trang đầu tớ viết đúng một chữ. Tớ để trống nửa trang, phòng khi cần. Nửa trang ấy không trống nổi một phút.

Tớ đã dùng chung trang đầu bằng chữ của tớ. —J.

CHƯƠNG 1

Vì sao cần đủ ba người?

Thứ Hai, lúc tan học, Julita đợi tớ ở quầy với một phong bì trên tay. Không phải màu xanh lá hay xanh dương. Là màu ngọc lam, và còn dán kín.

—Bác đưa thư mang tới. Ghi "Gửi cửa hàng Giao Hàng Bất Khả Thi". Tớ chưa mở một lúc rồi.
—Một lúc là bao lâu?
—Hai mươi tám phút —Tonio nói từ cái thùng của mình, mắt nhìn đồng hồ—. Kỷ lục của khu phố.

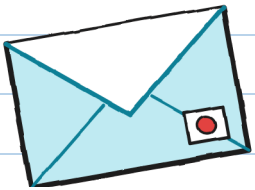

Không phải của tớ. Phong bì không phải của mình thì nặng gấp ba. —J.

Cô Mara mở nó bằng một móng tay.

Tôi là Irene, người phụ trách xưởng kịch của trung tâm khu phố.
Khi cập nhật bảng kiểm kê, tôi tìm thấy một dòng:
"Sân khấu nhỏ gấp được: chưa nhận."
Quý cửa hàng có nó không ạ?
Thứ Bảy 31 là hội thi khu phố.
Nếu sân khấu nhỏ được đưa đến sân của chúng tôi khi đã gấp,
do một đội ba người khiêng, tôi sẽ ký nhận ngay tại đó.
Đội của Noa có chỗ cho ba người, nhưng hiện giờ mới chỉ có một mình cháu ấy.

Julita: tớ đây! Giờ tớ làm kịch.
Dẫn theo ai đó rành về gói hàng nhé. —Noa

"Ai đó rành về gói hàng". Đó là tớ. Khoản "gói hàng" thì tớ thích. Khoản "ai đó" thì kém hơn.

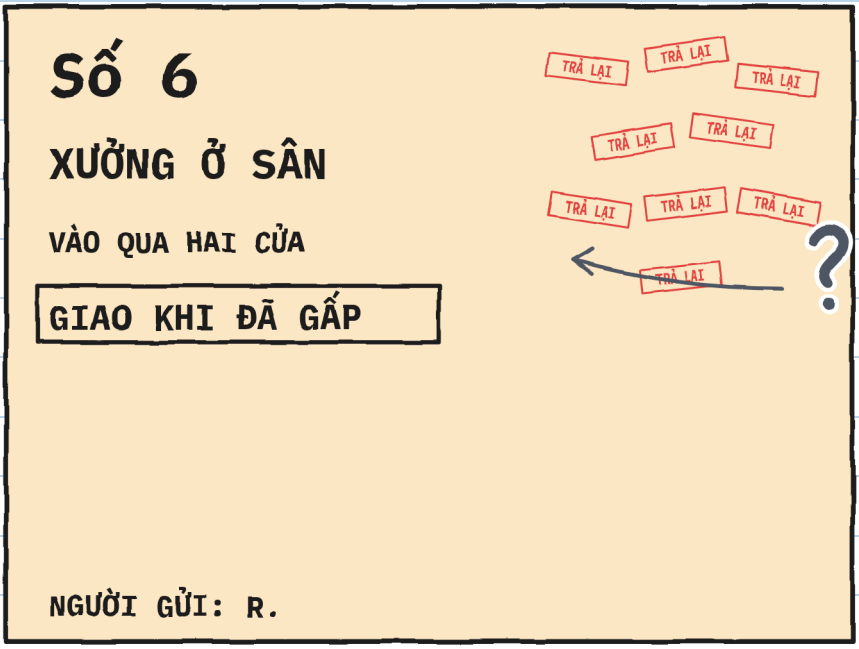
Năm giờ thì Irene và Noa đến. Irene mang theo một tập hồ sơ, một cái áo gi-lê đầy túi và một cái còi đeo trên cổ. Noa đeo một cuốn sổ tay treo trên sợi dây và cài một cây bút chì màu ngọc lam sau tai.

Julita và Noa ôm nhau lâu đến nỗi tớ kịp đo: mười một giây. Tớ đứng sang một bên, với cuốn sổ. Cuốn sổ cũng có ích vào việc đó: để có cái gì đó cầm trong tay.

—Đây là Guni —Julita nói—. Cậu ấy rành về gói hàng.
—Chào Guni rành về gói hàng —Noa nói. Rồi bạn ấy ghi tên tớ vào sổ tay.

Cô Mara trèo lên cái ghế đẩu xanh và lấy số 6 xuống khỏi ngăn kệ. Một cái hộp giống hệt mọi cái khác.

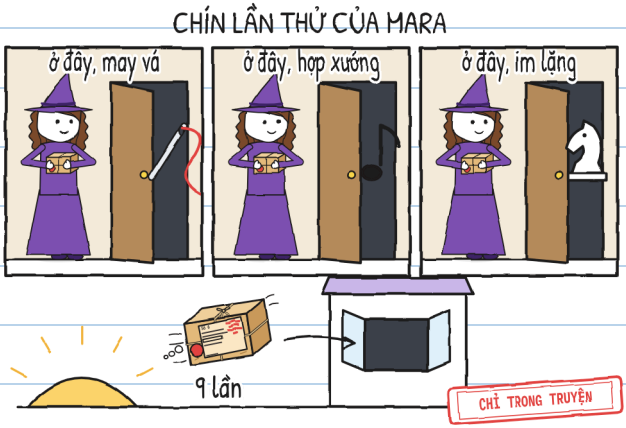
—Chín con dấu —Julita nói.
—"Hai cửa" —Noa đọc—. Hai cửa nào?

Irene không biết. Cô Mara cũng không. Tớ ghi lại bằng một dấu chấm hỏi.

—Tôi đã mang nó chín lần —cô Mara nói—. Thứ Hai thì nhóm may vá ra mở cửa. Thứ Tư thì nhóm họp xưởng. Thứ Sáu thì nhóm cờ vua. "Xưởng à? Không phải ở đây." Chẳng ai ký nhận cho một cái xưởng.
—Đội kịch tập ở sân —Irene nói—. Mà ở sân thì không có chuông cửa.

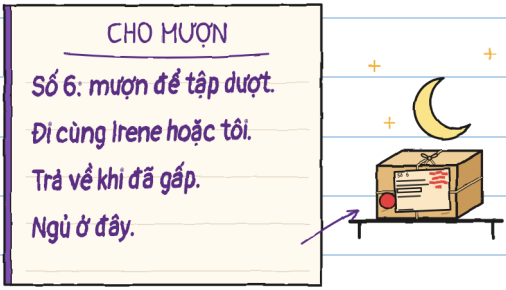
Cô Irene mở tập hồ sơ và cho cô Mara xem một tờ giấy có con dấu của trung tâm.

—Bây giờ xưởng đã có trong sổ đăng ký: "Xưởng kịch. Phụ trách: Irene". Đã có người ký nhận cho một cái xưởng rồi.

—Giờ đã có người ký rồi, sao cô Mara không mang nó đi trong hộp của cô, như cái giá của cô Elia? —Julita hỏi.
—Trong hộp của cô, cô đã mang nó chín lần rồi —cô Mara nói—. Bây giờ điều kiện do người nhận đặt ra.
—Một sân khấu nhỏ gấp được là để mang ra các quảng trường —Irene nói—. Tôi phải thấy bọn trẻ khiêng nổi nó ngoài phố. Nếu không thì nó không dùng được cho tôi. Mà cái gì không dùng được thì tôi không ký.

—Câu đó tôi nghe rồi, ở một tiệm bánh —cô Mara nói. Rồi cô ghi điều kiện của mình vào sổ. Nhãn ở lại trong hộp, và hộp ở lại với cô Mara.

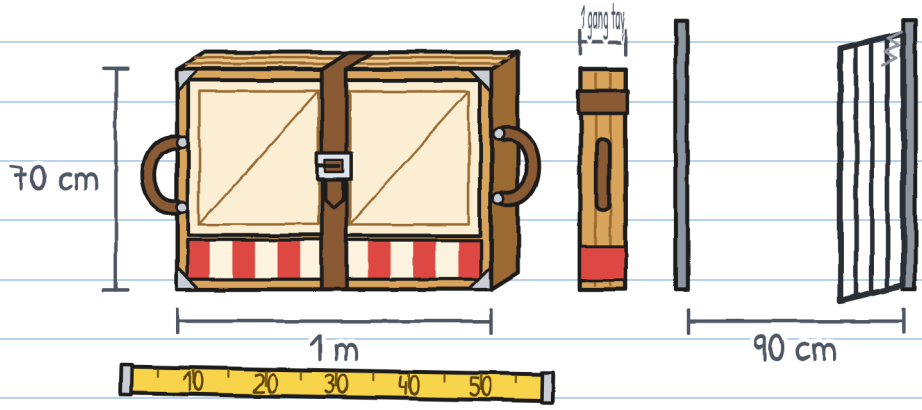

Nếu nó ngủ trên ngăn kệ, bình minh nó không còn đường về. Nó vẫn ở mức chín con dấu. Tớ hỏi rồi. —J.

Thứ Ba bọn tớ đến sân của trung tâm khu phố. Từ vỉa hè, người ta vào qua một cái cổng sắt tự đóng.

Cô Mara đặt cái hộp xuống đất và bỏ nắp ra. Vừa ra khỏi hộp, sân khấu nhỏ lớn lên, như cái giá của cô Elia. Tớ không còn sợ nữa: tớ lấy thước dây ra.

SỐ ĐO CỦA SỐ 6

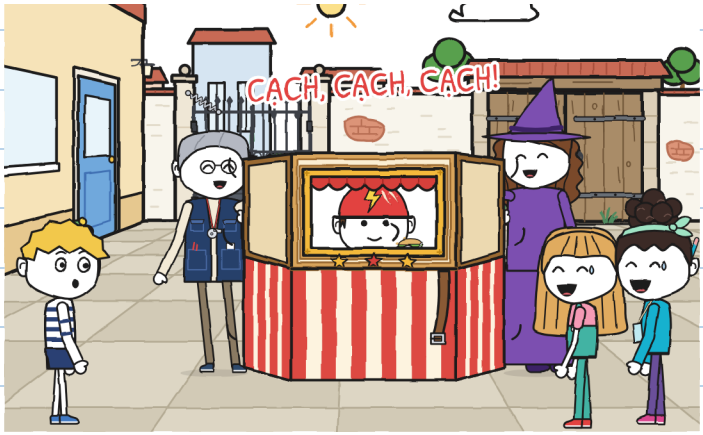

Để nghiêng thì vừa qua cổng. Đó mới là phần dễ.

Trước hết, cô Irene muốn xem nó có còn nguyên vẹn không. Cô tháo dây đai và xoay cái kiện đã gấp. Các tấm ván tự bung ra, vì sức nặng của chúng: cạch, cạch, cạch. Đó là một sân khấu có ba mặt tường, một tấm màn ngắn và một ô cửa sổ có khung ở tấm ván phía sau.

Qua ô cửa sổ của sân khấu nhỏ thấy Tonio đi ngang qua với một cái bánh mì kẹp. Miệng cậu ta đầy ắp. Không chào được.

—Nó còn nguyên —Irene nói—. Quy tắc của xưởng: tay phải nắm tay cầm. Không bao giờ để tay ở bản lề. Và khi xoay thì phải có người giữ dây đai.

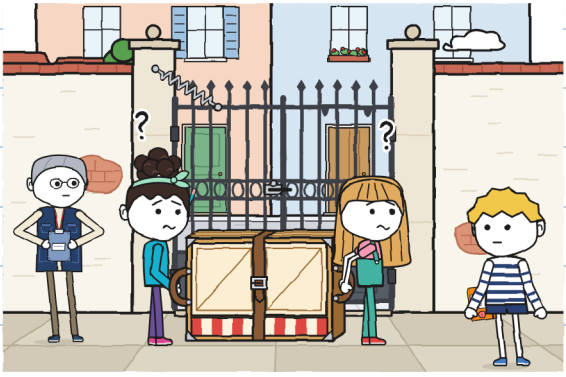
Irene và cô Mara gấp nó lại và cài dây đai.

—Bọn cháu thử —Julita nói. Noa đã ở sẵn bên tay cầm kia.

Hai bạn đếm đến ba rồi nhấc lên. Nhấc nổi. Hai bạn đi một vòng quanh sân. Đến chỗ cái cổng sắt. Cái cổng sắt đang đóng.

Julita nhìn cái cổng. Noa nhìn cái cổng. Hai bạn có bốn bàn tay và cả bốn đều đang bận.

Tớ đứng cách đó hai mét, với hai tay của tớ còn rảnh và một cuốn sổ.

Tớ chống cái cổng bằng lưng. Hai bạn đi qua. Cô Irene ghi gì đó vào tập hồ sơ.

Chiều hôm ấy tớ chế ra cái máy của cuốn sổ này.

BẢNG ĐO BA

ai làm gì ở mỗi đoạn

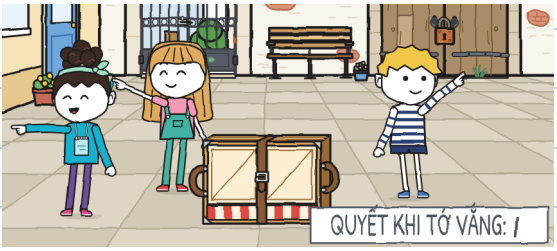
	KHIÊNG 	CHỈ ĐƯỜNG 	MỞ LỐI
sân, lần thử thứ nhất	Julita và Noa	Julita và Noa	
sân, lần thử thứ hai	Julita và Noa	Julita và Noa	Guni

Hai tên lặp lại và một ô trống: không được qua. Ô điền đủ thì qua.

Và tớ ghi thêm một điều khác, nhỏ hơn: "Một hòn đá cũng giữ được cái cổng".

Còn phải hiểu cái nhãn.
—Hai cửa là hai cánh của cái cổng sắt —Julita nói.
—Phải mở cả hai —Noa nói.
—Trước hết mình có thể đo bức tường rào ở bên ngoài —tớ nói.
Cả ba cùng chỉ một lúc. Julita chỉ cái cổng. Noa chỉ phòng của xưởng. Tớ chỉ ra phố.
—Để sau —cả hai nói.

Tớ đi một mình. Tớ đi vòng quanh bức tường rào và tìm thấy một thứ. Lúc tớ quay lại, hai bạn đang cười vì một chuyện từ hồi tớ còn chưa ở khu phố. Tớ mở miệng.
—Quyết định xong rồi, Guni —Julita nói—. Là hai cánh cổng.
Tớ ngậm miệng lại. Và đóng sổ lại.

Hai ngày sau tớ mới thấy vạch đó. Của tớ. —J.

MỘT CÂU CHUYỆN, SÁU CỠ

Có sáu cỡ, từ 3 đến 16 tuổi, và hơn 20 ngôn ngữ. Cỡ XXS, XS, S, M và L có cùng số trang và cùng tranh vẽ. Cỡ XL là một tiểu thuyết. Chỉ có cách kể là khác.

CỠ XXS · PRE-A1
GUNI VIẾT MỘT CHỮ VÀ ĐỂ TRỐNG MỘT CHỖ. CON THẤY CHỮ "CHUNG" KHÔNG?

CỠ XS · A1
Tớ viết đúng một chữ. Tớ để trống nửa trang. Nửa trang ấy không trống nổi một phút.

CỠ S · A2
Ở trang đầu tớ viết một chữ. Tớ để trống nửa trang, phòng khi cần. Nửa trang ấy không trống nổi một phút.

CỠ M · B1
Ở trang đầu tớ viết đúng một chữ. Tớ để trống nửa trang, phòng khi cần. Nửa trang ấy không trống nổi một phút.

CỠ L · B2
Ở trang đầu tớ viết đúng một chữ và để trống nửa trang, phòng khi cần. Nửa trang ấy không trống nổi một phút.

CỠ XL · B2-C1
Tiểu thuyết minh họa · 13+

Các trình độ theo CEFR chỉ mang tính tham khảo.

Mỗi người một cỡ. Cùng một sân khấu nhỏ. — J.

DÀNH CHO GIA ĐÌNH VÀ GIÁO VIÊN

Luyện tập từng chương tại linguaula.com